

Hölgyeim és Uraim, Tisztelt Képviselő-testület!

Kedves Vendégeink!

Múlt, jelen és jövő, melyen, mint vékony pókfonálon emberi létünk függeszkedik, vajmi ritkán találkozik össze. Ám amikor ez mégis megtörténik, az a pillanat örök érvényű, történelmi súlyú eseményként hagy nyomot valamennyiünk lelkén.

Ilyen pillanat ez a mai, Tisztelt Hölgyeim és Uraim, amikor városunk újratelepülésének 300. évfordulóját ünnepeljük.

Polgármesterként, református presbiterként külön öröm számomra az, hogy most itt lehetünk, azon falak között, ahol az utóbbi háromszáz esztendő békési történetének legjava íródott, a Református Templomban.

Hiszem, hogy véletlenek nincsenek, így hát hiszem, hogy komoly súlya van annak, hogy ma éppen itt, az Isten házában állunk meg, hogy a jelenbe idézzük a múltat, s közösen a jövőbe tekintsünk.

De mielőtt kezdetét venné ünnepi testületi ülésünk itt, az Úr asztala előtt, mielőtt megidéznénk nagy elődeink tetteit, városunk viharos évszázadaiban tett erőfeszítéseit, egy mondatnak el kell hangzania:

„Soli deo gloria”, azaz egyedül Istené a dicsőség. Forduljunk hát felé az ünneplés magasztos pillanataiban itt a templomban, forduljunk felé, hogy tisztán láthassuk önmagunkat, s mindazt, amit ez a történelmi pillanat valójában adhat mindannyiunknak.

Békés városa, mint magyar sorsunk egyik talán legbeszédesebb szimbóluma háromszor pusztult el a történelem viharai során, s két alkalommal teljesen el is néptelenedett. De lakói mindig visszatértek ide, mintha Gárdonyi örök érvényű szavait testesítették volna meg: „A falak ereje nem a kövekben vagyon, hanem a védők lelkében!” Szinte mottóként kísérte városunkat ez a szemlélet az elmúlt évszázadokban, amely csodával határos módon újult meg saját hamvaiból a történelem egy-egy pusztító vihara után. Először a tatárjárás, majd a török dúlást követően, végül pedig a Rákóczi szabadságharc idején.

Jogosan tehetjük hát fel a kérdést: mi adott erőt ennek a közösségnek a múltban, ami átsegítette a nehéz időkön, vagy sokkal inkább: mit üzen nekünk ez az örökség, mi lehet az elmúlt 300 év tanulsága?

Az első és minden bizonnyal legnagyobb segítő erő, a hit ereje volt. Mint minden közösség esetében, bárhol a nagyvilágban itt is a templommal, majd az iskolával kezdődött minden. Ez a két fogalom hosszú évszázadokig elválaszthatatlan volt nem csak itt, Békésen, de hazánk minden pontján. Sokáig maga a presbitérium töltötte be a képviselő-testület szerepét is.

Ez a hit pedig igenis erőt adott, utat mutatott az élni akarás, a növekedés útját. Község, élni és dolgozni akaró község születhetett így városunkban, amely már alkalmas volt arra is, hogy alkalmazkodjék a történelem, majd a politika szélsőben változó igényeihez. Nem minden település mondhatta ezt el magáról, elég, ha csak a városunk környékén egykor virágzó falvakra gondolunk Hidasra, Csarnára vagy Détérrre, hogy csak néhányat említsek.

Mai világunkban - amit joggal nevezhetünk akár az átalakulás világának is - mai világunkban ezen erények, vagyis a hit és az alkalmazkodóképesség ismét felértékelődnek, helyesebben mondva helyükre kerülnek. Szerencsésnek kell most mondanom tehát magunkat, békésieket, akiknek komoly hagyományaink vannak ezen a téren.

Szeretném hinni, helyesebben mondva inkább bízom abban, hogy Békés Város Képviselő-testülete most - ha csak szimbolikusan is -, de hazatalált.

Merítsünk most erőt ebből a néhány múltó, ugyanakkor tanulságokban igencsak gazdag ünnepi pillanatból, hiszen kihívásban, feladatban ma sem, de jövőben sem szenvedünk majd hiányt.

Ezen gondolatok jegyében nyitom meg ünnepi testületi ülésünket.